

Q d A

Manolo

Avui, hem començat el curs!

Havia de ser una festa al pati exterior de la parròquia, però el mal temps ens ha fet canviar de plans i ho hem fet tot a la sala d'actes. Es tractava de decorar el local com si fos una festa d'aniversari i de fer uns quants petits jocs, un passi de fotos del Casal, una petita explicació de l'aniversari que volem celebrar al llarg del curs i el refrigeri final.

L'assistència ha estat força bona, tenint en compte que mai sabem amb què ens trobarem. Els jocs han estat força àgils i han acabat abans del que havíem pensat, així que la reflexió ha durat una mica més del que jo havia previst. Estranyament el moment del "pica-pica" no ha estat una disbauxa total i els xavals s'han comportat força bé.

M'ha cridat l'atenció (i també, perquè no dir-ho, m'ha escamat una mica) la presència de les dues noies petites (Abril i Ingrid). Són tan petites! I estaven tan "descol·locades"! i he pensat: Déu meu, com podem fer mijac amb aquestes noies!

M'ha costat acceptar la realitat. Però ho he de fer, oi, Jesús? No sé si la dinàmica que volem seguir al mijac està pensada per a elles. Tampoc sé si seran gaire protagonistes o no. El que sí sé, és que no puc passar d'elles. Han vingut i les hem acollit. Ara, doncs, hem de fer mijac amb elles i m'hi he d'entregar (ens hem d'entregar) com amb qualsevol altre infant del centre. Potser una mica més i tot. Però això és el mijac, oi? *Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué: -Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant és el més important en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi. (Mt 18, 2-5)*

Sí, ja ho sé, Senyor, he sentit moltes vegades aquestes paraules, però només et demano que m'ajudis, que ens ajudis, a saber acollir i tractar a aquests "petits" com tu ho faries i que ens omplis d'il·lusió i d'esperança en aquest curs que ara comença i puguem estar contents dels infants que hi participen i que vinguin amb ganes de fer-se seu el mijac i de proposar i participar en tot el que vulguin i que "arrossequin" a molts més infants del barri i de les seves escoles. I que estiguem satisfets amb tot el que fem. Amen.

1/X/11 | Segon dia de curs. Hem començat amb uns petits jocs a la plaça: el mataconills (per petició popular) i el joc de l'estrella. Hem acabat fent paquets per fer els grups.

Un cop als locals, els petits hem començat la dinàmica que havíem de seguir: posar-nos un nom, fer un dibuix amb el nom i la mascota, repartir-nos les responsabilitats i preparar un parell de dies del trimestre que ens tocava. També ha hagut coordinadora de centre per posar en comú tot el que ha sortit als grups.

Al nostre grup som sis (quatre nois i dues noies) i ha costat molt seguir una dinàmica tranquil·la i participativa: o parlaven tots alhora o no deien res del que en aquell moment s'havia de dir o no tenien cap idea a aportar... Al final i bastant de retruc, hem escollit un nom pel grup: "los tigres negros" i, també hem pogut dir alguna coseta més en la línia del que havíem programat, però em dóna la sensació que ens costarà molt portar una dinàmica "mijaquera" amb aquesta canalla.

M'ha cridat l'atenció l'Abril. És la germana del Joel i ell no volia que comencés el mijac tan aviat ("és una injustícia" deia, perquè encara li falten uns dies per complir els 6 anys). En començar, no volia "arrencar-se" dels pantalons del seu pare i, després, no s'ha soltat de la mà de la Sonia. El problema és que la Sonia no està a petits... Després, al grup, no parava de xerrar dient que volia pintar i fer coses, però no escoltava el que dèiem els altres. Quan hem pintat tots, ella ha acabat de seguida i volia ajudar a la Jenni (l'animadora)... total una "polvorilla" donant guerra tota l'estona.

I he estat preocupat per aquesta explosió de sensacions i d'anades i tornades d'ella i d'altres nois del grup. I tota l'estona li he estat donant voltes a com els podem ajudar nosaltres, quin ha de ser el nostre paper i com els podem acompanyar en pla mijaquer... I resto ple de dubtes. Amb moltes ganes d'estar amb ells, però amb el neguit de no saber com fer-ho de la millor manera possible... *"Quan us hi portin no us preocupeu del que haureu de dir ni de com parlareu: en aquell moment direu allò que us serà inspirat"* (Mt 10,19). Vol dir això, Senyor, que només he de confiar en Tu? Doncs vinga, som-hi!

8/X/11 | Avui es tractava de donar-nos a conèixer al carrer fent una llarga estona de jocs a la plaça de Ramiro de Maetzu. Abans, però, hem acabat de preparar algunes coses per grups.

Hem acabat de preparar la Castanyada: concretant les manualitats (hem estat escollint diferents models per pintar i retallar). I dient quins jocs volien fer: han donat diferents idees per jugar al carrer: futbol xinés... Després hem estat jugant una estona a la sala fins que hem marxat a la plaça.

Els jocs han estat moguts i alegres i hem fet cridòria que és del que es tractava. Hem baixat i muntat les porteries i aquestes han ajudat a que hi ha hagué un ambient més entusiasta.

La Ingrid m'ha passat molt desapercibuda. És més alegre i desperta que el seu germà (Àlex), però sempre es col·loca en un segon pla, sobretot en els jocs moguts, potser perquè els petits d'aquest any són molt petits... o perquè encara no té gaires amics... o perquè li fan por els jocs moguts de pilota... o per alguna altra raó. També és veritat que en aquests jocs acostumen a portar la dinàmica els nois més grans i per a aquests no compten gaire els petits i, molt menys, les noies petites.

Al grup, en canvi, és espavilada. Discreta, però participativa i té idees...

Em sap greu, per això, Senyor, que passi tan desapercibuda en els jocs. M'agradaria que els altres nois comptessin amb ella i que la Ingrid gaudís amb els jocs moguts. Tinc por que es conformi en quedar-s'hi sempre en un segon pla. I això no seria bo ni per ella ni per a ningú.

Què podem fer? Com la puc ajudar?...

"Igualment, el vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un de sol d'aquests petits" (Mt 18,14)

Sí, ja sé, Senyor, però això no m'ajuda gaire, oi?... O sí... potser el que haig de fer és estar més per ella, potenciar-la dins el grup i en els jocs, no deixar que quedi al marge dels jocs, ajudar a que s'espavili... restar com un àngel de la guàrdia... com un bon animador que acompanya i ajuda a créixer als infants del seu grup per tal que arribin a ser els protagonistes de les seves vides...

Jesús, m'acabes de donar una veritable lliçó sobre el que ha de ser "l'estil de vida del MIJAC", sobre el que no he d'oblidar mai, així que: Gràcies, Jesús!

Avui hem fet la primera activitat del XXX aniversari!!!

Ha estat després de l'aportació d'entrada i d'anar a jugar una estona a la caça del colom a la plaça.

El grup de "*Los guardianes de la Compañía*" havien preparat el concurs de logos per al XXX aniversari. Hem entrat a la sala d'actes i ens hem assegut per grups. Allà se'ns ha explicat les bases del concurs i ens han posat música mentre els fèiem.

En el meu grup ha costat una mica. Primer perquè no sabien ben bé què era això del logos i per a què havia de servir... i després perquè no sabien què dibuixar.

Ha costat, sí, però al final s'ho han passat bé pintant el que han volgut (encara que no servís per al logos).

Només han vingut quatre dels sis nois i noies de petits i han estat força tranquils. El Fran em sorprèn cada dia. És dels més grans del grup (que en petits això significa poca cosa) i sempre està content i animat, però per fer-se el simpàtic i ser acceptat en el grup sempre està fent tonteries. Són petites bromes com fer sorollets que no molesten gaire, però que li impedeixen aportar res de seriós.

He estat pensant molt per què ho deu fer. Inclús ho hem parlat amb la Jenni, i hem arribat a la conclusió que no deu tenir gaires idees i que fa això perquè els altres nens i nenes del grup el tinguin en compte.

I és una llàstima, Senyor! Perquè estic convençut que ell podria aportar algunes coses bones al grup. Com la seva alegria constant o la seva senzillesa... i no sé com el puc ajudar a fer-ho...

"tothom qui doni un got d'aigua fresca a un d'aquests petits només perquè és deixeble meu, us asseguro que no quedarà sense recompensa." (Mt 10,42)

Ah! Es tracta d'això? D'estar al seu costat, d'acompanyar-lo i d'ajudar-lo en les petites coses? Sembla fàcil, però no ho és pas, perquè entremig està la seva llibertat i la seva manera de fer i de viure la seva vida... i a mi em costa molt d'entrar en la vida dels altres... però segur que amb el teu ajut em serà més fàcil. Gràcies, Senyor per acompanyar-me en aquesta tasca d'animador tan gratificant!

Avui tocava portar el MIJAC al carrer!

Hem començat, com sempre, fent les aportacions i marxant al carrer a jugar.

El joc ha estat mogut i ha funcionat bé.

Després hem marxat al carrer Floridablanca a participar de la festa multicultural del barri. Hi havia un bon ambient.

Alguns ens hem quedat a la paradeta i la resta han anat a jugar al parc o a passejar per les paradetes.

La veritat és que avui no m'hi he fixat gaire en cap dels nostres infants (i això que pel matí hem fet la formació parlant de l'acollida i amb el compromís de fer cada dia que un nano del nostre grup s'ho passi d'allò més bé...)

Per la paradeta, però, s'ha passat una estona la Nerea. M'ha sorprès l'actitud que ha tingut en tot moment com a jove adolescent responsable, seriosa i formal. Ha estat correcta en tot moment i ha vetllat pel material i per atendre a la gent que anava passant.

I m'ha fet sentir bé, perquè per un moment he vist els fruits de tant d'esforç dedicat a ella (i als altres infants que han passat pel MIJAC)... i per això et dono les gràcies, Senyor.

Gràcies per ajudar-nos a sembrar en la Nerea la teva llavor.

Gràcies per no deixar-nos defallir.

Gràcies per posar-li la "terra" suficient perquè hi germini.

Gràcies perquè Tu mai renunciïs a treure'n fruit de ningú...

"-Un home tenia una figuera plantada a la seva vinya. Va anar a buscar-hi fruit i no n'hi trobà. Llavors digué al qui li menava la vinya:

»-Mira, fa tres anys que vinc a buscar fruit en aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la. Per què ha d'ocupar la terra inútilment?

»Ell li respongué:

»-Senyor, deixa-la encara aquest any. La cavaré tot al voltant i hi tiraré fens, a veure si dóna fruit d'ara endavant. Si no, fes-la tallar. " (Lc 13, 6-9).

Jesús, dóna'm el coratge i l'esperança suficients per no llançar mai la tovallola amb cap infant teu. Amen.

Hem celebrat la castanyada!

Enguany ha estat una celebració diferent, perquè les entitats del barri no s'han posat d'acord i no han organitzat la festa que cada any muntaven al carrer, així que hem sortit nosaltres a fer-la!

La primera mitja hora hem estat als locals comentant com havien anat les Coordinadores diocesanes i acabant de preparar alguna coseta. Després hem sortit al "triangle" que hi ha davant de la Parròquia i hem muntat la "paradeta".

Les manualitats pensades eren molt senzilles i tretes d'altres anys: retallables i per pintar en forma de carbassa, castanya, castanyera i fulles de la tardor. A més hi havia un mòbil amb bruixa que ha tingut molt d'èxit i polseres de boletes i estrelletes pels més pacients...

Entremig hem fet algun petit joc (el doble mocador, el mocador normal i el futbol xinès).

Ha estat un dia tranquil i maco.

No han vingut gaires nanos, però s'hi han afegit alguns de nous i algun nano del carrer ha vingut a donar un cop d'ull.

De petits han vingut quatre (dos més que la setmana passada, què bé! l'Abril continua malalta i l'Isaac també). Jo he estat ajudant una mica a l'Ernest i a Ingrid. Ja sé que la setmana passada ens vam proposar de procurar il·lusionar al menys a un infant del nostre grup... penso que jo no he arribat a tant, però hi he estat amb ells i ho he intentat.

Vull que m'ajudis, Senyor, a estar més atent als infants del meu grup, que realment em deixi la pell amb ells per tal que estiguin contents i satisfets amb el que fan cada dissabte al MIJAC... perquè *"tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu"* (Mt 25,40).

I jo vull tenir-te present en cada ú dels infants del meu grup, perquè ells s'ho mereixen, i perquè és l'única manera que puguin arribar a descobrir què és el MIJAC, o el que vol ser el mateix: quin és l'estil de vida que Tu ens ensenyes...

Hem sortit al carrer per solidaritzar-nos amb l'entitat "Cercle Artístic" que ha estat desallotjada del local que ocupaven per l'Ajuntament.

Com ha estat una mica desorganitzat (ja portem tres dissabtes que no coincideix l'animador que porta el dia i el grup que ho prepara), els jocs i la manualitat a fer els hem preparat nosaltres.

A la plaça hi havia altres entitats i ciutadans i només arribar ens han dit de participar en uns jocs que portava un "pallasso". La veritat és que ni eren jocs ni era un pallasso, i els infants que hi han participat els hi ha semblat una mica "rollo". La manualitat tampoc ha sortit massa bé, perquè ni s'ha creat el caliu necessari ni s'ha treballat bé ni els materials han estat els adequats.

En fi, més "núvols que clarianes".

Respecte als infants, he estat parlant amb l'Abril que per fi ja ha tornat. L'he vist bastant contenta de venir i amb ganes d'anar a la Convivència i m'ha dit sense cap rubor que li havia comentat la mare que per la nit havia de dormir amb algun animador perquè portava bolquers... I ha estat xerrant força estona, animada i il·lusionada...

I m'he trobat a gust amb ella. Content, contagiada de la seva alegria. No he estat pas jo el que li he animat, sinó més aviat a l'inrevés. I per això, Senyor, et vull donar les gràcies.

- Gràcies, per la il·lusió que transmetia l'Abril.
- Gràcies, per la seva sinceritat en comentar les coses.
- Gràcies, per fer-me sentir a gust amb ella.
- Gràcies per manifestar-te en aquests petits detalls.
- Gràcies, per donar-me la mà en aquell moment.
- Gràcies, per la joia que vessava pels seus ulls.
- Gràcies, perquè a través d'ella t'has donat a conèixer.
- I gràcies, Senyor, per la teva innocència, la teva naturalitat i la teva simplicitat, perquè d'aquesta manera m'ajudes a trencar els esquemes d'una fe metòdica i avorrida. Gràcies, Senyor Jesús.

Aquest cap de setmana hem fet la primera convivència del curs i hem anat a Montgat. Han vingut 24 infants! També hem comptat amb la presència de la Diana d'animadora.

El clima ha estat bastant tranquil i relaxat i l'horari ha funcionat força bé.

Les activitats també s'han fet segons el que havia preparat cada grup i han resultat prou consistents com per no haver d'improvisar gaires coses. Les del nostre grup de petits les hem hagut de portar nosaltres perquè a ells els costava explicar-les, però déu ni do com ha anat tot plegat.

Érem nou infants a petits, perquè han vingut tres de nous a la convivència: l'Àlex (germà de l'Isaac), Oriol i Pol. Tots tres, amics de l'escola. Han vingut a iniciativa de l'Àlex (o dels seus pares) i ha estat un bon exemple de *criada*, que hauríem de saber estendre als altres infants.

M'han cridat l'atenció aquests tres infants (sobretot l'Àlex i el Pol) perquè han anat tota la sortida al seu ritme, fins al punt que moltes vegades els hi cridaves i no reaccionaven en absolut, com si la cosa no anés amb ells. Per una banda, era lògic perquè són petits i no coneixen gaire el funcionament del MIJAC, però per l'altra no sé si ha estat perquè passaven bastant de nosaltres i de la dinàmica que portàvem...

I m'ha fet pensar, Senyor, en com som de sords quan no volem assabentar-nos de les coses. Ens costa més de reaccionar quan no estem disposats a escoltar i compartir amb els altres que quan som ignorants. I ni el bon clima viscut els ha interpel·lat. És, com en aquella escena en què els apòstols es van espantar en veure't apropar a la barca damunt de les aigües: *"Ells quedaren completament desconcertats. És que no havien entès allò dels pans: tenien el cor endurit."* (Mc 6,51s).

Per això et demano, Senyor, que ens ajudis a obrir-nos als altres i a ajudar als infants a que s'obrin als altres, perquè només si sabem compartir i ser amics dels altres, sabrem ser bons cristians i bons militants.

Vinga, Jesús, no defalleixis amb nosaltres encara que el nostre cor estigui endurit, si us plau!

Avui ha estat un dia molt tranquil. Ha estat com un dia de pas entre la Convivència de la setmana passada i la preparació de l'Assemblea d'infants i el concurs de relats de la setmana vinent i la mateixa Assemblea que es fa demà.

Hem sortit a la plaça a jugar a la doble cistella. És un joc que funciona i ha anat força bé. Hem tingut especial cura en que participessin també els més petits, perquè normalment acostumen a passar desapercebuts i a quedar-se penjats.

Després hem tornat al centre on ens hem dividit per grups per fer diferents jocs mentre que el grup de "Los 5 fantásticos" preparava el concurs de relats curts. Abans d'acabar el dia s'ha fet una coordinadora amb tots els infants que aniran demà a l'Assemblea.

Mentre estàvem jugant en el grup al "Conejo de la suerte", el Fran li ha donat un cop una mica fort en la mà a l'Ernest i aquest s'ha posat a plorar. M'ha sobtat la manera com ha succeït tot. El Fran s'ha "emocionat" una mica i s'ha passat donant el cop de mà (això és evident), però l'Ernest quan ha rebut el cop, primer s'ha quedat quiet, després ens ha mirat amb cara de pena i després ha "arrencat" (literalment) a plorar, a poc a poc i suament.

No sé fins a quin punt s'ha posat a plorar perquè realment li havia fet mal, o perquè s'ha sentit tan indefens que necessitava que el miméssim una mica (en aquest moment necessitava estar amb la mama). La veritat és que jo tendixo a treure ferro a aquestes situacions. En canvi la Jenni de seguida ha anat a consolar-lo mentre tractàvem que els altres continuessin jugant.

Senyor, "què misteriós és el país de les llàgrimes" com deia l'autor del Petit Príncep i què indefensos ens deixa a tots. Ajuda'm a mostrar-me més comprensiu amb aquestes situacions i mostrar més empatia amb els infants que, per una raó o per una altra, ho passen malament.

Gràcies, Senyor.

Avui pintava un dia tranquil...

L'objectiu era fer el concurs de mini relats dintre de les activitats del 30 aniversari del centre.

Hem començat, però, com sempre, fent un parell de jocs al carrer. Hem tornat a la plaça de l'Ou perquè el joc (*Marcianitos*) així ho demanava i també hem jugat al *Mataconills* (com no!). els jocs han anat força bé perquè hi ha participat tothom (també els més petits) de forma alegre i divertida.

Després als locals hem perfilat una mica els detalls del concurs (a nosaltres ens tocava preparar la sala d'actes) i ens hi hem posat.

Com ja havíem sospitat, als petits els hi ha costat una mica el fer un relat (o no sabien per on començar o no sabien com posar-ho o de què parlar...), però tots excepte el Fran, al final, han escrit coses senzilles però maques.

M'ha sobtat la participació de la Sandra, una noia nova. Ha vingut per la Judith, però només té 8 anys, així que no podia anar al seu grup. No ha posat pegues per aquesta "divisió". En els jocs hi ha participat encara que no ens coneixia. I en els relats també s'hi a referit al MIJAC com si ja el conegués i hi participés de fa temps.

Oh, Senyor! M'ha semblat genial! Aquesta capacitat per adaptar-se a una nova situació i participar amb ganes i d'una manera tan natural m'ha deixat gratament "desconcertat". Et demano que ens ajudis a nosaltres (als animadors sobretot, però també als infants del MIJAC) que sabem acollir als altres amb aquesta naturalitat i que sabem posar les nostres qualitats i capacitats al servei dels altres d'una manera alegre i desinteressada.

T'he vist, Senyor, avui, en l'actitud franca i natural de la Sandra: "*qui acull un infant com aquest en nom meu, m'acull a mi*" (Mt 18,5).

Gràcies, Senyor Jesús, per donar-nos l'oportunitat d'acollir-te de nou al MIJAC, en aquesta noia que ens hi has enviat. T'hi esperem amb els braços ben oberts. Gràcies, Senyor!

Hem començat, com sempre, fent jocs al carrer. Han tornat a participar tots els xavals en els jocs, la qual cosa els ha fet divertits i entretinguts (la victòria en el joc de "la caça del colom" ha estat molt maca i renyida).

Després al tornar ens hem fet la foto per compartir i el David ens ha explicat què van fer al CAJIM.

Ja als locals, ens hem reunit per grups i hem preparat la trobada de Nadal. A nosaltres ens ha tocat preparar el calendari per repartir com a record i mentre cadascú feia un dibuix, hem explicat el relat de la celebració i hem contestat les preguntes sense posar-nos massa seriosos (com si estiguéssim parlant de les coses del col·legi).

Mentre feien la Coordinadora (que ha anat molt ràpida) per posar en comú les preguntes de l'evangeli, la resta hem baixat al Saló a jugar al futbol xinés. Al final hem entregat el paper per a la trobada i hem recordat que la propera setmana no hi ha MIJAC.

M'ha agradat molt com ha estat avui el Fran.

Després de parlar-ne sobre la seva actitud de la setmana passada, avui ha tingut un bon dia: ha estat molt bé, ha participat molt correctament i ha fet un dibuix molt maco. Al final, a la votació que hem fet, hem escollit el seu per al calendari/record de Nadal.

Jo he estat pendent d'ell perquè no vull que es "perdi" com hem comentat a la valoració del dia, però la veritat és que no ha calgut intervenir gaire, perquè ell no ha estat especialment "graciós" ni "animat" com altres vegades. I per això et vull donar gràcies, Senyor. Perquè tu ens desarmes a través de les teves criatures. Quan creiem que ja les tenim "clixades", paf, vas tu i en la teva divina Providència ens mostres que la "realitat" té mil cares i que nosaltres no coneixem res de res. Nosaltres que anem de "professionals" i "seriosos" i ens hem oblidat que "l'essencial és invisible als ulls" (com deia el teu amic A.de S:Exupéry) i que hem d'aprendre a mirar amb els ulls del cor.

Dóna'ns, Senyor, aquella mirada que va més enllà de les aparences i aquell amor que ens faci desviure'ns per tots els teus fills, especialment les més febles o senzilles. Amen.

Avui hem celebrat la trobada de Nadal intercentres a Mollet.

Al començament no hi érem gaires. Al final hem estat 21 (16 infants i 5 animadors). El viatge ha anat molt bé i hem arribat puntuals. Les activitats han estat força bé (participatives, variades i divertides):

- Els jocs eren senzills i entretinguts.
- Ha hagut celebració de la Paraula. Ha estat curta, però no se sentia gaire bé.
- El dinar l'hem fet a dins pel fred.
- En el temps lliure els tobogans han triomfat.
- Les manualitats, només ha donat temps de fer dues molt senzilles.
- Hem acabat amb l'hora dels adéus i l'intercanvi dels calendaris (tothom havia fet un almanac, quin pal!).

Avui, m'he fixat en infants "especials" d'altres centres: el Joan i l'Adrià (autistes), l'Aitor (hiperactiu), el Pau (síndrome de Dawn)... m'he admirat de l'atenció que demanen i de la dedicació dels animadors que se'n cuiden. I he intentat estar a prop d'ells. I fixar-me. I admirar com es comportaven uns i altres...

I he donat gràcies, Senyor. Gràcies per donar el coratge als animadors perquè els acollin al MIJAC. Gràcies per la paciència i la comprensió que han de tenir per estar amb ells. I, ara, també, et vull donar gràcies per aportar aquestes "flors" tan especials al jardí del MIJAC. Perquè Tu també hi ets en ells... i potser de manera més clara i evident, perquè són "especials", únics, amb una vida que moltes vegades se'ns escapa a nosaltres i que ells la viuen de manera tan genuïna.

Gràcies, Senyor, per aquest tast diví.

Gràcies per fer-te'n present.

I no t'oblidis de donar-nos la força i la il·lusió per poder descobrir-te en aquests infants "especials" i per acollir-te com et mereixes.

Amen.

14/I/2012

Avui hem preparat la programació del segon trimestre amb els infants. Primer hem jugat a la doble cistella al carrer i després hem tornat al Centre i ens hem trobat als grups per pensar idees per als tres dies que ens tocava preparar.

Ens hem dedicat a pensar propostes per al Carnaval (és el que hauríem de fer la setmana vinent), al principi costava una mica que donessin idees, però al final han sortit força, encara que poc creatives (les idees més votades han estat de vampirs i de zombis). També hem preparat els jocs per als tres dies. I, per acabar, cadascú ha dibuixat les lletres per posar a la pancarta que hem de fer.

Mentre el Fran ha anat a la coordinadora de centre, hem fet el joc de picar amb les mans a la taula seguint la corrent.

Ha hagut un moment que m'he despistat molt i quan ha tornat el Fran li he preguntat que si havien parlat del Carnaval. Ho he degut de fer amb un to tan inapropiat i tan insistent que el Fran s'ha quedat mut i fora de lloc. Llavors he perdut la bona predisposició que tinc envers ell (perquè penso que cal ajudar-lo a que participi i sàpiga explicar-se en veu alta) i l'he "atrinxerat". He posat "l'eficàcia" de la reunió (de la coordinadora) per davant del respecte a la seva forma de ser i a la seva "timidesa" o dificultat per expressar-se.

I ara em sento malament, Jesús. No sé com ha pogut passar... I sospito que em passa més d'un cop (l'Oriol, molt educadament, m'ha comentat que potser hauria de plantejar-me de dir les coses sense aquesta seguretat perquè llavors no deixo que els altres es puguin explicar). És cert, Senyor! Molt encertat!

És per això que et demano que m'ajudis a saber dir les coses, amb prudència i amb el to adequat, per tal que els altres puguin expressar-se lliurement i jo els pugui escoltar sense prejudicis... Sobretot amb els infants, ja que ells es poden sentir molt més condicionats que qualsevol altre. Gràcies, Senyor Jesús.

21/I/2012 | Avui ens tocava portar el dia al nostre grup. Ha faltat el Joel (portem algunes setmanes essent només cinc infants). Els jocs d'entrada han estat força bé. Senzills, però dinàmics i participatius. El del "virus" que havia d'explicar l'Abril ha agradat per la seva frescor i senzillesa. S'han divertit. El del "circuit" ho explicava el Fran i hem posat una sèrie d'obstacles al pati, hem fet grups i hem explicat per on s'havia de passar corrents. També molt senzill i de córrer.

Un cop als locals, hem fet la dinàmica pensada per a refrescar la Campanya. Ha estat també una estona entretinguda i que ha ajudat a recordar el que hem fet fins ara. Després ens hi hem dedicat a pensar el tema i les disfresses per al Carnaval. Al final ha sortit: "vampirs" i m'he sentit molt dolgut. Què difícil és voler que se n'adonin que seria maca una disfressa relacionada amb els 30 anys del centre i respectar alhora la seva opinió. Ho he intentat. De debò. Però no ho he aconseguit. Anirem de vampirs!

M'hi he fixat en l'Abril. Encara em recordo dels primers dies que s'arrapava als pantalons del seu pare tot plorant perquè no volia entrar al MIJAC i, en canvi ara, entra tot contenta i decidida. Fins al punt que avui estava una mica indisposada (li feia mal la panxa) i tot i així, s'ha volgut quedar, ha jugat (malgrat que no estava gaire fina), com que les molèsties continuaven, en arribar als locals, ha vomitat, però després ha seguit participant amb prou ganes.

M'agrada el seu somriure i les ganes que té de comptar coses. I la confiança que ens ha agafat. Se la veu contenta. Sí, Senyor! Contenta de venir al MIJAC! Això és fantàstic. Vull creure que s'hi troba bé i que comença a entreveure què és això i què hi pot fer ella.

"L'home content fa bona cara,
l'home afligit està abatut." (Pr 15, 13)

Gràcies, Senyor per mostrar-te alegre i feliç en el rostre de l'Abril. Gràcies per transmetre'ns aquesta alegria als altres i gràcies per fer-nos adonar que la confiança es pot treballar i si es treballa ens apropa els uns als altres, i la recompensa és que es crea un vincle, una comunitat. Ajuda'ns, Senyor, a crear una comunitat en el MIJAC, en el grup, que ens ajudi a tots a ser més autèntics, més amics, més militants. Amen.

28/I/12 | Avui ens han visitat dos grups del centre de Bon Pastor. Hem començat donant-los la benvinguda amb un parell de jocs senzills ("el pistoler" i "aliances trencades") i després ells també han compartit un parell de dinàmiques amb nosaltres (una mena del "director d'orquestra" fent diferents moviments segons les paraules que es deien, "el vaixell" fent paquets i "el ticotí i el tacatà") i després ens han explicat el motiu de la seva visita, dintre de l'objectiu de la Campanya d'aquest curs.

Quan ells han marxat, ens hem reunit per grups per acabar de concretar com farem les disfresses i la carrossa. I hem baixat a pintar la pancarta de l'aniversari amb esprais.

Finalment, hem celebrat l'aniversari de la Sara i hem convidat a tots els infants que celebrin el seu aniversari o sant durant aquest any que ens ho diguin per compartir-lo.

L'ambient al grup ha estat maco. Quan hem pintat la pancarta, Ingrid s'ha pintat les mans i la cara. Ha estat entre divertit i problemàtic, perquè en un principi no se li anava. Ella no sabia si riure o plorar, perquè lògicament no volia marxar a casa amb aquella pinta. Llavors li he agafat i li he netejat amb una mica d'aiguarràs i no ha hagut cap més problema.

M'ha cridat l'atenció l'extrema sensibilitat o dolcesa que té l'Ingrid. Sembla tan fràgil! Sempre observa tot amb atenció i somriu. Sí, somriu calladament, sense fer soroll, sense ficar-se amb ningú, gaudint del moment i col·laborant en tot el que se li demana. Oh, Senyor, és un encant! M'agradaria que tots els infants tinguessin aquesta sensibilitat, aquesta manera de fer i que nosaltres ens deixéssim transformar per la seva innocència, alegria, bondat...

"No hem de donar mai cap motiu d'escàndol a ningú, perquè no es malparli del servei que Déu ens ha confiat. Ben al contrari, ens hem de manifestar en tot com a servidors de Déu, mantenint-nos constants... també en l'honestat, el coneixement, la paciència, la bondat, la presència de l'Esperit Sant, l'amor no fingit" (2Co 6,3-6). Tot un tractat sobre la militància. Amen.

Estem ja en plena cursa cap al Carnaval.

Després dels jocs exteriors de rigor, hem entrat a les sales i hem començat a fer coses de la disfressa i de la carrossa. Algunes mares ens hi han ajudat a retallar les capes, la qual cosa ens ha anat de meravella.

Al grup de petits hem recordat com anirem disfressats i el que han de portar (roba negra i dents de plàstic). També hem comentat de fer un penjoll per donar un aire més artesanal a la disfressa i pintar-nos les cares.

I finalment, hem començat a fer part de la decoració de la carrossa: ratpenats (per penjar a l'arbre) i dues làpides.

A l'hora de fer les làpides, li he dit a l'Abril i a l'Íngrid que fessin una entre les dues i... ha hagut problemes entre elles!!! L'Íngrid es queixava que l'Abril no li deixava fer res i que li deia el que havia de fer i que li deia que allò que feia no estava bé... m'ha xocat una mica, perquè no esperava que tan petita tingués ja aquesta actitud autoritària Sempre vol destacar, però fins ara havia estat de forma "amable".

»Doncs jo us dic: El qui s'irriti amb el seu germà serà condemnat pel tribunal...» (Mt 5,22) Senyor tu ens recordes que això és dolent i que ho hem d'aturar de seguida, però m'agradaria pensar que no hi ha mala intenció per part de l'Abril i també crec que es pot parlar amb ella i fer-li veure que això no està bé, que es pot col·laborar amb els companys sense imposar la nostra voluntat, oi?

En tot cas, Senyor Jesús, ha estat una ocasió per adonar-me que els valors i el saber cooperar entre nosaltres s'han de treballar sempre i no donar-los per sabuts o assumits.

En això estem. Visca!

11/II/12 Falta una setmana, perquè celebrem el Carnaval al barri!

No sé ben bé per què, però a l'ambient hi ha nervis... sempre hem comentat que si preparem les coses amb temps, no hi ha cap problema... així que no sé què preocupa ara...

Avui, tornant al començament, hem fet un parell de jocs a la plaça: "l'aranya peluda", "el cranc" i "indis i vaquers". Tots els jocs els han explicat els petits (l'Abril, L'Ingrid i el Joel amb l'ajut de l'Aida per explicar la història) i han agradat perquè els hi hem donat una mica de "canya".

En tornar al centre hem pujat a les sales i hem fet el que corresponia a cada grup. Els petits hem fet uns models per dibuixar un dràcula gegant, hem triat (un altre cop) el dibuix del Fran i l'hem fet en un cartró molt gran.

Com després hi ha coordinadores de centre, els hem demanat que fessin articles o dibuixos per a la revista. En acabar, hem jugat una estona amb el dau gran d'espuma, que hem aprofitat, al final, per valorar com ha anat el dia.

Després hem fet la coordinadora de revista, responsables i ecònoms i hem celebrat l'aniversari del David i del Fran.

Avui m'han cridat l'atenció els germans. L'Isaac i l'Ernest han arribat bastant tard i els he vist força descol·locats, no sé si perquè els ha costat afegir-se al ritme ja començat o perquè són petits encara o perquè venien amb altres històries (deures?) de casa. La setmana passada vaig parlar amb la seva mare sobre la no assistència d'un dels dos per motius de deures i ella em va reconèixer que ja no sabien què fer, perquè es despengen molt amb el tema escolar.

"Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, perquè us asseguro que en el cel els seus àngels veuen constantment cara a cara el meu Pare celestial." (Mt 18,10). Senyor, et demano que ens ajudis a saber integrar-los en el grup, a saber estar atents a les seves necessitats i a animar-los per a què participin en la dinàmica del MIJAC amb totes les seves energies i possibilitats. Així sigui.

18/II/12 | Avui hem celebrat finalment el Carnaval!!!

Pel matí ens hem trobat al centre amb el ritme normal dels dissabtes: fer l'aportació, els jocs d'entrada al carrer (el "futbol xinès" i "la estrella"), i tornada al centre per trobar-nos per grups i acabar coses per al Carnaval.

Després hem baixat a la sala d'actes per fer una mini assemblea i posar en comú el que havíem parlat sobre l'ambientació que farem a la rua. I per acabar, hem celebrat l'aniversari de la Sara P.

Per la tarda hem quedat d'hora per pintar-nos i agafar els carros per a la comparsa i... hem sortit al carrer! Hem trigat una mica en sortir, però després la rua ha anat força bé, els xavals s'ho han passat bé malgrat que han estat dues hores llargues i al final... ens han donat un premi! "*A por ellos, a morder*", que era el nostre crit de guerra!!!

Avui m'he fixat en el Ramon (sí, ja sé que no és un infant, però és el pare de l'Íngrid i de l'Álex) i ha estat un dels pares que s'han disfressat amb nosaltres. Ha estat genial!!!

D'entrada no sembla una persona massa llençada o cridanera, però un cop posats en situació, ha denotat una gran alegria i una capacitat de festa i de broma impressionants. Fins al punt que, molts cops, era ell el qui suggeria coses a fer per anar més animats.

Gràcies, Senyor, per posar al nostre costat persones com el Ramon que ens mostren la capacitat de sintonia i de saber acomodar-se a una situació concreta en bé dels infants. Gràcies per mostrar la teva alegria a través d'ell. Gràcies per donar-nos un cop de mà anímic a través d'en Ramon i dels altres pares que han participat amb il·lusió al Carnaval amb nosaltres. Segur que tots els infants s'hi ha sentit animats per la seva presència i els ha ajudat a passar-s'ho d'allò més bé. Per tot això, Senyor, gràcies de tot cor!

"Si algú de vosaltres sofreix, que pregui. Si està content, que canti lloances a Déu." (Jm 5,13)

25/II/12 | Avui ha estat un dia estrany. Estrany, perquè érem pocs animadors; estrany, perquè no sabíem qui portava el dia; estrany perquè ha fet un dia quasi estival...

Quan han arribat les noies de "Los 5 fantásticos" i ens han dit que els hi tocava a elles portar el dia, hem agafat el que ens han dit i hem sortit al carrer a jugar. El seu animador estava una mica descol·locat i no massa content, però quedava clar que no podia canviar res (ni ho havia de fer).

En tornar, hem valorat el Carnaval als grups. En el nostre, estaven molt contents de com havia anat i ja no es recordaven que vam haver d'esperar una estona abans de sortir o que la rua havia durat massa. A tots els va agradar l'ambient que hi havia, l'alegria que portàvem, la participació dels pares, i... que ens donessin un premi!!!

Després hem seleccionat algunes fotos (que havíem separat per cursos) per posar-les a uns murals com a activitat per al trenta aniversari. En acabar hem valorat el dia i hem baixat tots a celebrar el premi de l'altre dia amb un bon refrigeri.

Avui m'hi he fixat en l'Aida i la Sara B. Portaven elles el dia (cosa que nosaltres havíem passat per alt), però elles estaven convençudes que era el seu dia i que havien de "dirigir" els jocs que havien pensat al grup. I s'han imposat als "però" dels animadors. I han estat les que han portat el ritme de les activitats. És veritat que els hi sortia la vena autoritària, però també és veritat que ho han fet amb coneixement de causa i han assumit les conseqüències del que proposaven.

Et dono gràcies, Senyor, per mostrar-nos amb claredat que el MIJAC és dels infants i que ells són els qui ho han de tirar endavant, a la seva manera i al seu ritme. I que la nostra tasca només és la d'acompanyar-los i ajudar-los a reflexionar el que fan des d'una opció educativa i evangelitzadora: "Sigui quin sigui el vostre treball, feu-lo de cor" (Col 3,23). Entesos, Senyor. Aquí ens tens!

3/III/12 | Avui, sí! Avui portaven el dia "*Los caballeros...*" amb l'Isaac. Hem començat amb un parell de jocs clàssics al carrer: el de "matar" i el "mataconills". En tornar al centre, el David ha explicat com va anar al cajim (hi va anar la setmana passada) i, després cada grup ha pujat a la seva sala a preparar la festa de final de trimestre. De cada grup han anat un parell d'infants amb l'Isaac per fer el muntatge de les fotos (enganxar-les al mural/pancarta).

Al grup de petits han marxat les noies (l'Abril i l'Íngrid) i s'han quedat la resta (poquets perquè han faltat el Joel i el Fran). La dada positiva és que ha vingut una noia nova (una de les tres germanes marroquines que van venir abans del Carnaval)...

No han sortit gaires idees, la qual cosa ha fet que nosaltres haguem proposat més coses del que hagués estat correcte. També hem proposat de fer uns punts de lectura per repartir a la festa.

Tot això ha fet que hagi estat un dia molt tranquil o, dit d'una altra manera, amb poc contingut.

M'ha cridat l'atenció l'Íngrid. D'entrada no s'ofereix a res (suposo que per timidesa o vergonya), però si s'ofereix l'Abril o algú altre, ella diu que també vol anar o fer-ho. És una noia de les que t'agrada tenir al grup: cau bé a tothom, és treballadora, col·laboradora, discreta... també tímida, poruga (no li agraden els jocs moguts i amb pilota) i busca el recolzament d'algú altre del grup (animador o infant). Crec que s'està adaptant molt bé a la dinàmica del mijac i que hi pot aportar moltes coses.

Gràcies, Senyor, per donar-nos l'oportunitat d'acompanyar a l'Íngrid al grup, per poder observar-la i aprendre d'ella i ajuda'ns a saber ser uns bons testimonis i uns bons educadors. Ella (tots els infants del grup) s'ho mereixen. "*L'Esperit va dir-me que no dubtés d'anar amb ells. Em van acompanyar també aquests sis germans...*" (Ac 11,12). Gràcies, Senyor, Jesús!

17/III/12 | Després del parèntesi de la SI i la SEE, ens hem retrobat amb els infants. Avui el dia el portàvem "Los tigres negros". Hem fet uns quants jocs a l'exterior: "indis i vaquers" a l'estil "polis i cacos", "l'assassí mogut" a l'estil "el gos i el gat" i "la caça del colom". Ha estat una bona estona entretinguda i participada (hem estat gairebé una hora).

En tornar al centre hem comentat que havíem de continuar amb la preparació de les aportacions de cada grup per a la festa de final del trimestre i hem pujat a les nostres sales.

Al nostre grup, hem acabat de fer el concurs per triar el punt de lectura que repartirem als assistents a la festa. I hem assajat la petita representació que farem d'ombres xinesques, encara que ens hem hagut d'imaginar el llençol i l'escenari. Ha estat un moment de sorpresa primer, però finalment ens ho hem passat bé i ha estat divertit.

Hem acabat valorant el dia i donant gràcies i jugant una petita estona. Després hem baixat a celebrar l'aniversari del Joel.

M'hi he fixat en ell, en el Joel. L'últim dia no va poder venir i es va notar que faltava algú de pes al grup. No és que ell col·labori massa a que funcioni la dinàmica de grup, però com que sempre ha de dir la seva, fer tonteries o cridar l'atenció, doncs es nota quan no hi és. Avui no ha estat especialment "pesat" o "molest", i ha anat fent... content i alegre.

Quantes persones, Senyor, no són com el Joel? No és que siguin imprescindibles, no, però s'hi nota quan hi falten. No és que sense ells no funcionin les coses, però li posen la seva gràcia... i això deu ser bo, oi? És el que fa que cadascú sigui diferent i aportï quelcom d'original o de particular a la resta, i que no quedi "diluït per la massa"... "Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents!" (Fl 4,4). És una bona crida, la que ens fas. I l'hem de tenir present quan estem amb la canalla. Gràcies Jesús per mostrar-te tan sol·lícit i "natural" en els infants del grup.

31/III/12 | Avui hem celebrat la festa de final de trimestre amb els pares amb motiu del 30 aniversari del centre.

Hem començat amb una petita celebració de rams a la capella i després mentre els grups acabaven de preparar les seves actuacions, els pares han vist les fotos del Carnaval i han parlat de les colònies d'estiu i de l'excursió que farem el primer dia del tercer trimestre.

Després cada grup ha fet la seva actuació. Han estat aportacions senzilles, però entretingudes. En acabar hem repartit els punts de llibre que havien fet els petits i hem fet un gran refrigeri final.

El grup de petits estava una mica atabalat. Suposo que s'hi ha ajuntat tot: festa, vacances, pares, actuacions (que per ells és sinònim de vergonya i fer tonteries), etc.

M'hi he fixat una mica en els germans: l'Ernest i l'Isaac. Tots dos són moguts, volen participar i fer coses en tot moment i entre ells es busquen i juguen i no s'estan quietos ni un segon. A la celebració hi han participat tots dos i quan parlaven semblava que quequejaven i es quedaven sense paraules com volent pensar i dir moltes coses totes juntes. I el mateix quan l'Isaac ha explicat l'acudit dels tomàquets.

I quan no estan atents o parlant, han de ficar-se l'un amb l'altre com els cadells que juguen a casa...

Quina vitalitat, Senyor, i quina necessitat de fer coses i de moure's i de jugar i de buscar-se l'un a l'altre!

De vegades, et canses només de veure'ls... i has d'estar pendents d'ells, perquè no es facin mal (com l'altre dia) i perquè tot vagi bé...

*»Feliços els nets de cor: ells veuran Déu! (Mt 5,8).
«Senyor, tu coneixes el cor de tots; (Ac 1,24) ajuda'm a saber mirar amb la teva mirada i esbrinar el que hi ha als seus cors, perquè els pugui conèixer bé i estimar-los tal com són i ajudar-los a treure el millor de les seves persones. Amen.*

14/IV/12 | Avui hem començat el tercer trimestre amb molta marxa. Hem fet una excursió de tot el dia a St. Jeroni, sortint des de can Ruti i tornant per Sta. Coloma.

El dia, l'ambient, la passejada, els jocs i la convivència han estat molt positius. L'assistència també ha estat prou bona i proporcionada: disset infants (sis de petits, cinc de mitjans i sis de grans), tretze pares més dos germans i cinc animadors... que fa un total de... trenta set persones!!!

El nostre grup ha estat gairebé al complert (han faltat els nois més nous: Dani i Cristina). I han participat bastant bé en totes les activitats. El fet de venir els pares (i que n'estiguessin pendents) ha ajudat a que es comportessin.

M'hi he fixat en el que pràcticament no ha estat. Em refereixo al Fran. El seu germà havia comentat que els seus pares pujarien directament a St. Jeroni amb ell perquè havia d'acabar els deures. Quan estàvem jugant a l'esplanada de St. Jeroni han arribat ells. El Fran s'ha afegit de seguida als jocs, però els pares han tret dues cadires plegables, s'hi han estat una mica i després s'han anat a passejar sols. Després, a l'hora de dinar, s'han assegut a banda de la resta, han muntat la seva paradeta (amb taula i cadires incloses)... i en marxar, el Fran s'ha baixat també en el cotxe en comptes de tornar caminant com la resta.

Tot plegat, m'ha fet pensar que els fills són com són degut a com són els pares. El Fran és bastant reservat i li costa mantenir una mínima conversa amb altres infants o amb els animadors. És potser perquè està massa protegit pels pares? Una cosa semblant va passar al Carnaval, que la mare va dir que el Fran no vindria perquè durava molt i es cansaria! Amb el tema de les colònies passa tres quarts del mateix: no saben si podrà venir l'Andrés per motius econòmics (encara que ell ha comentat que vol venir i que podria posar diners de la seva guardiola), però no volen que vingui el Fran perquè és massa petit i molts dies...

Senyor! Fes de mi un bon instrument perquè el Fran vagi aprenent a ser més autònom i a integrar-se més amb la resta.

21/IV/12 | El segon dia del trimestre, tocava programar-lo amb els infants, valorar l'excursió amb els pares de la setmana passada i preparar les coordinadores diocesanes de demà.

Hem començat jugant a la "caça del colom" al parc. Ha estat una estona maca i sanament competitiva.

En tornar al centre, ens hem reunit per grups i hem pensat en els jocs i activitats a fer. També hem valorat l'excursió, hem recordat el que portem fet de la Campanya en aquest curs i hem fet l'entrevista al Dani per a la revista. Malgrat ser molta estona asseguts i fent coses tranquil·les: parlar, escriure i dibuixar, el clima ha estat poc conflictiu i hem treballat força. Per acabar hem valorat el dia i hem jugat al futbol de sobretaula amb el dau d'escuma.

Ha hagut un fet puntual molt interessant protagonitzat per l'Abril en el joc d'entrada i del qual tothom ha estat testimoni. En un moment concret, del seu grup només quedava ella i ens havia de pillar a tres o quatre de l'altre grup. Llavors li ha agafat por o una sensació de sentir-se sola i impotent tan gran, que s'ha quedat clavada a on era, posant-se a plorar. Nosaltres li hem animat, li hem tret "ferro" a la situació en la que es trobava, però no ha servit de res. Al final hem decidit acabar la partida quedant en taules per no ferir la sensibilitat de ningú.

M'ha cridat fortament l'atenció, Senyor. Ella que quan se sent bé, vol dominar sempre la situació, que vol marcar el ritme i arrossegar a altres... estava allà sola i desamparada i no ha pogut afrontar aquest fet. Segur que tots nosaltres en algun moment o altre hem passat per una situació semblant, oi Jesús? Tan segurs de nosaltres mateixos i paf! En un tres i no res caiem en la desesperació, ens sentim desbordats o acovardits pel que ens ve a sobre: "*¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida?*" (Lc 12,25).

Ajuda'ns, Senyor, a no perdre mai la confiança en Tu. Ajuda'm a saber recolzar a l'Abril i als altres infants del meu grup quan ho necessitin.

28/IV/12 | Avui hem estat preparant la boda de la "respon". Hem sortit a jugar com sempre a la plaça i com no ens volíem estar gaire temps, hem fet només el joc del... ¡sí! "Mataconills!!!".

Ja a les sales, a cada grup hem valorat si durant la setmana hem portat a terme l'acció de la campanya o no. Hem repartit el carnet de seguiment de l'acció, cadascú ha dibuixat el seu retrat i hi hem enganxat els gomets.

En acabar, hem estat pintant el mural per a penjar a l'església, però els xavals s'han cansat de seguida i no feien cas al que nosaltres els hi demanàvem: que si en comptes de pintar les lletres, volien pintar les flors, que si foradaven el paper al pintar, que si anaven d'un lloc a un altre sense acabar les lletres... així que, una mica enfadat, els he dit que anessin a ajudar a decorar la sala d'actes amb la Jeni, mentre jo acabava el mural.

Ha estat una sensació estranya i contradictòria: per una banda entenien que anessin una mica per lliure i d'aquí cap allà, però, per l'altra, volia que quedés maco i ben acabat per a la boda. I m'he enfadat, Senyor! Els he alçat la veu, mostrant la meua impaciència i la meua "visió" d'adult responsable, quan es tractava que fos una aportació d'ells i que gaudissin pintant-lo a la seva manera... però no ho he sabut fer!

I enmig d'aquest aldarull, la presència callada, observadora i tranquil·la de la Soraya, que anava fent sense (aparentment) deixar-se endur per l'ambient generat...

»Vosaltres estigueu alerta: que l'excés de menjar o l'embriaguesa o les preocupacions de la vida no afeixuguin el vostre cor (Lc 21,34)

Gràcies, Senyor, per fer-te present a través de la Soraya i deixar-nos entreveure la teva pau d'esperit. No t'oblidis mai de nosaltres i recorda'ns sempre quina és (quina ha de ser) la nostra tasca al MIJAC. Gràcies!!!

4/V/12 | Avui hem celebrat la festa infantil amb motiu del 30 aniversari!!!

Ha estat un dia especial. Primer perquè ho hem fet el divendres (el dissabte coincidia amb la festa de les AMPA) i després perquè no hem seguit la dinàmica habitual, sinó que directament ens hem trobat en la plaçoleta de darrere la parròquia per celebrar la festa.

Després de molts intents i moments d'incertesa, hem contractat dos nois que ens han fet un espectacle mig musical mig còmic, que ha tingut a la canalla entretinguts i divertits una bona estona. Després hem repartit la xocolata i ens han sortit infants de sota les pedres! I hem acabat amb les traques que ens han portat els Kapaoltis.

Tot plegat ha estat un moment maco, concorregut (el fet de fer-ho al costat del parc ha atret a molts nens i mares. Hi havia uns 50 nens a l'hora de la xocolatada) i ben ambientat (l'exposició de fotos ha estat tot un èxit). Inclús el temps ens ha respectat l'espectacle (ha hagut un moment que han caigut quatre gotes, però de seguida ha escampat).

L'assistència dels nostres infants ha estat acceptable (Joel, Fran, Isaac i Ernest dels *Tigres*; Alejandro, Hugo, Aida i Judith dels 5 i Andrés, Carla, David, David, Marcos i el Pau (que ha arribat al final) dels *Guardianes*. En total: 14 infants). Alguns ja se'ns havien excusat perquè tenien altres activitats (Íngrid i Àlex, per exemple). I també han vingut infants que havien estat o vingut al centre (Ainoa, Judith, Isaac, Àlex...). I els he vist contents i "orgullosos" de la seva festa i de l'ambient que s'ha creat.

Senyor, et vull donar les gràcies per la festa d'avui. A través de les persones que hi han participat (músics, infants, famílies, gent del barri...) ens has demostrat que no hem de perdre mai la il·lusió per preparar i portar endavant qualsevol tipus d'activitat, encara que no tinguem masses expectatives o possibilitats. El que importa és que sapiguem pensar sempre en els infants. Per ells i amb ells, sempre val la pena arriscar-s'hi i implicar-nos-hi. Gràcies, Senyor, de tot cor.

12/V/12 | Avui hem valorat la festa infantil de l'Aniversari i hem preparat la TDI.

Hem començat, però, com sempre amb les aportacions i els jocs a la plaça: "la bomba" i "sangre".

Ja als locals, hem començat fent la valoració als grups a través d'un dibuix divertit i uns emoticons. I després hem preparat un mural per explicar a tots els centres el que nosaltres hem fet amb la Campanya.

Als "Tigres negros" han vingut tots, excepte el Dani i la Soraya, i ha costat una mica portar la dinàmica, perquè estaven un xic exaltats i ha costat que se centressin en el que estàvem fent, però també és normal per l'època en la que estem, les festes i la calor que feia...

M'hi he fixat en el Joel. Una mica va a cavall dels altres, tot i que és més conscient que ells del que s'ha de fer i del que es demana. Al començament, per exemple, ningú volia explicar els jocs, i quan els he dit que llavors ens tornariem al centre sense jugar, ell s'ha ofert per explicar "la bomba" i quan ha començat a comptar, s'ha anat animant i donant-li emoció al joc. El mateix a la sala quan hem fet el dibuix per al mural i l'hem pintat... Sembla que no vulgui destacar, però és una gran ajuda a l'hora de portar la dinàmica. No sé si és per vergonya, per timidesa o per por a fer el ridícul... o per alguna altra raó, però el cert és que és una peça clau en el grup. Gairebé sempre es recolza en el Fran, però és bastant autònom i té criteri propi.

Senyor, ajuda'm a saber acompanyar al Joel (i als altres infants del meu grup), sense defallir i sense esperar grans resultats a canvi, per tal que siguin protagonistes de les seves vides i que aprenguin a ser militants mijaquers.

"Sempre us he mostrat que convé de treballar així per no escandalitzar els febles, recordant les paraules de Jesús, el Senyor, quan digué: "Fa més feliç donar que rebre." (Ac 20,35).

En les teves mans em confio. Gràcies, Jesús.

19/V/12 | Avui hem celebrat la TDI!!! La XXVa. TDI!!! I ho hem fet a Llefià com a reconeixement del XXX aniversari del nostre centre.

L'assistència nostra ha estat prou positiva, tenint en compte les dates i l'assistència dels últims dies: 16 infants i 7 animadors. I, en general, hem estat uns 250 (una mica menys que el curs passat).

A la pregària, que hem preparat nosaltres, ha quedat clar que el cant no és el nostre punt fort. Les presentacions de la Campanya cantada pels centres ha estat original, però força desequilibrada (en quant a la durada). En els jocs del matí, ha estat bé anar alternant els jocs d'aigua amb els "normals" i els infants s'ho han passat bé. A alguns no els ha agradat que no poguessin jugar a tots. El temps lliure després del dinar ha agradat a tots i ha triomfat el mataconills entre els nostres.

Per acabar, la foto i la sorpresa final també han estat uns moments senzills i macos, així com l'intercanvi dels records i l'hora dels adéus.

Vull destacar la gent que s'ha anat passant al llarg del dia: els representants d'altres moviments, la visita del Sr. Cardenal (molt encertat en les seves paraules), els ex-animadors que saludaven i deixaven algun record escrit, alguns ex-mijaquers (Juan, Irene...) i els pares dels nostres infants... tot plegat ha donat un ambient molt obert i festiu a la TDI.

Voldria destacar només l'actitud de la majoria dels infants durant la presentació de la Trobada i dels centres: parlant, jugant, rient... sense escoltar el que deien els altres. M'ha entristit molt aquesta actitud generalitzada dels participants a la TDI, Senyor, perquè se suposa que som un moviment educatiu i que sabem respectar als altres i que volem compartir el que som i el que fem i que volem transformar allò que no ens agrada... ¿i no som capaços d'escoltar-nos amb atenció? No ho entenc, Senyor. No ho entenc. I m'entristeixo molt, perquè crec que no és el camí que hem de seguir... *"aquell qui deixi de complir un dels manaments més petits i ensenyi als altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel, però aquell qui els compleixi i ensenyi a complir-los, serà tingut per gran en el Regne del cel."* (Mt 5,19).

Sí, Senyor, d'acord, però ajuda'ns a saber-ho transmetre bé als infants i a que ells siguin els autèntics testimonis dels valors del Regne, sobretot en aquests aplecs on compartim la vida del MIJAC.

26/V/12 | Avui preparaven el dia "Los 5 fantásticos". Hem anat a la plaça i hem jugat als "pistoleros" i a "matar". Ha estat una estona divertida i "renyida".

En tornar hem revisat si aquesta setmana hem assolit el compromís de Campanya i hem començat a preparar les colònies d'estiu. Hem presentat la campanya "porta'ns un amic" per tal que s'inscriguin més infants a les colònies. Alguns, com el Joel, s'ho han pres una mica a broma els "xecs regal" que els oferíem, però penso que han captat la idea...

I hem començat a llençar idees per al Centre d'Interès de les colònies. Ho hem fet mitjançant una pluja d'idees i, la veritat, és que n'han sortit de molt peregrines. Al final hem pogut salvar unes quantes, però no hem triat cap en concret. També hem donat idees per als jocs i les manualitats que podríem fer.

Mentre l'Isaac ha anat a la coordinadora de centre, la resta hem valorat el dia, com sempre, amb el dau d'escuma i hem acabat jugant al "futbol amb les mans".

M'ha cridat molt l'atenció l'Ernest. Sempre que se li demana la seva opinió o que en digui alguna cosa es paralitza. Comença a mirar a un lloc i a un altre amb una mirada patidora, com si se li demanés una cosa molt difícil... I em fa patir a mi!

No sé a què és deguda aquesta actitud, perquè tampoc se li demana res que ell no pugui dir; a més, procuro avisar-lo abans perquè en pensí alguna cosa... però no sembla que ajudi en res. També he notat que quan "juga" amb el seu germà, es descontrola de seguida i li pega "sense voler" i sense pensar-hi (l'Isaac tampoc es queda curt, per això...).

Senyor, què li passa pel cap a l'Ernest? Per què actua així? Com el podem ajudar els altres?...

" -Mestre, t'he portat el meu fill, posseït d'un esperit que el priva de parlar. Quan se n'apodera, sigui on sigui, el tira per terra, i el noi treu bromera, cruix de dents i es queda rígid. He dit als teus deixebles que l'hi traguessin, però no han pogut (...) Un cop a casa tots sols, els seus deixebles li preguntaven: -Com és que nosaltres no l'hem pogut treure? Ell els va respondre: -Esperits d'aquesta mena només es poden treure amb la pregària." (Mc 9,17-18. 28-29).

Senyor, augmenta'ns la fe i la capacitat de fer oració. Amen.

2/VI/12 | El curs s'acaba i la programació final s'accelera.

Hem hagut d'avançar l'últim dia perquè coincidia amb el final de curs de les AMPA, així que avui és... el penúltim dia!!!

Després d'anar a la plaça i de jugar a "les aliances trencades" i "al pistoler", hem tornat als locals a jugar a "la sardina", el qual no ha acabat de funcionar perquè ha fallat el tema de la llum...

Ja als grups hem hagut de preparar diverses coses... hem acabat de valorar el compromís de Campanya i, com sempre, tothom ha jugat amb companys "desemparats". No sé si realment han assumit l'esperit del compromís o ho diuen per dir...

Després hem comentat que el proper dissabte fem la festa final de curs i que anirem a la plaça Trafalgar a la Fira d'entitats com a motiu de les festes del barri. També hem preparat la nostra aportació a la celebració. Els he comentat que diguessin el que els havia agradat més d'aquest curs i després que ho dibuixessin. Només han vingut tres nanos (Íngrid, Abril i Fran) i tots tres han dit algun jo (mataconills, el pistoler i el futbol de sobretaula amb el dau). Jo també he dibuixat un (el matar).

No ha estat un dia gaire complicat. El fet d'estar en petit comitè també ha fet que fos força tranquil.

Avui ha tornat a venir el Fran. Havia estat tres o quatre setmanes sense venir. La passada van anar a una celebració familiar em va dir la mare quan la vaig trucar i els altres dies... No sé com se sent el Fran al grup i al MIJAC. Sembla que ha fet algun pas enrere. No diu res al grup i contesta amb monosíl·labs o amb onomatopeies. I somriu. Sempre somriu. Quan li vaig comentar a la mare la qüestió que vinguessin ell i el seu germà (Andrés) a les colònies em va dir: "ui, el Fran no, no aguantaria"...

Què passa amb aquesta família, Senyor? Què passa amb el Fran? Estic convençut que el MIJAC és el seu lloc i que li resulta molt positiu venir i participar en el que fem, però no sé què hi passa per dins del seu cap ni com funciona, ell, en el seu interior... tinc opinions, idees, sospites, però no puc dir res de veritat... I m'agradaria tant que el Fran mostrés una autèntica transformació en la seva actitud i en la seva participació al MIJAC!

"Un és el qui sembla i un altre el qui sega." (Jn 4,37) Sí, ja ho sé, Senyor, però em faria tanta il·lusió veure'l transformat!!! Quins plans tens tu per a ell, Senyor? Quins plans tens per a nosaltres?

9/VI/12 | Hem acabat el curs!!!

L'ambient era totalment festiu perquè també estem enmig de les festes del barri, així que tot ha ajudat.

Hem començat amb un parell de jocs a la plaça (mataconills i mocador) i hem tornat als locals a fer la celebració de comiat i d'acció de gràcies. Hem estat comentant per grups què ens deia el text escollit de l'evangeli i després hem fet la celebració en la que hem compartit cants, les aportacions dels grups i la capsa – record de la TDI (que encara no havíem obert oficialment).

En acabar, els grans han baixat de seguida a la plaça Trafalgar al stand que hem posat amb motiu de la Fira d'entitats al barri i la resta hem fet un parell de jocs amb globus d'aigua a l'exterior (el futbolí humà i la "pilota enverinada").

No ens ha sobrat gaire temps per baixar tots a la plaça i acabar allà el dia.

Ha estat un dia amb un to festiu i estiuenc. Pensant ja en les vacances i en les colònies.

Dels "Tigres negres" han vingut els sis habituals: Íngrid, Abril, Isaac, Ernest, Joel i Fran. Encara que portaven el dia no han estat massa protagonistes i han anat una mica a remolc de les activitats (sobretot en els jocs) i del que els dèiem nosaltres.

Senyor, avui et vull demanar per tots ells:

- Per l'actitud atenta i disciplinada de la Íngrid.
- Per les ganes de destacar sempre de l'Abril.
- Per l'activisme i les ganes de jugar dels bessons.
- Pel somriure del Fran.
- Per les ganes de participar desenfadadament del Joel.

Ajuda'ns a saber potenciar el millor que tenen i a que vagin polint tot allò que no els ajuda a créixer com a persones.

Anima'ns a continuar amb la tasca educativa que portem al MIJAC i a que entre tots transformem aquelles coses que no ens deixen entreveure el teu Regne.

Dóna'ns força per continuar transmetent la il·lusió d'aquest regal teu uns altres 30 anys més. Gràcies per acompanyar-nos-hi, Jesús!